

[Lars M. Olsen.]

højtærede finansminister og den ærede forslagsstiller; for hvis disse penge som tidligere, før vi fik tipsloven, blev bevilget på finansloven, men som altså ikke nu belaster denne, atter skal føres tilbage til finansloven, hvis det foreliggende forslag bliver gennemført, vil der omgående komme en merudgift, som altså vil give sig udtryk på statsregnskabet; jeg tror derfor, at vi i udvalget må have adskilligt flere oplysninger om sagen end dem, der foreløbig ligger på tingets bord.

I den ærede forslagsstillers fremsættelsestale forleden fortalte han også, at de kontingenter, som idrætsungdommen ydede for sin aktive deltagelse, udgjorde ca. 12 mill. kr., tror jeg det var, og da man regner med 800 000 medlemmer, vil det altså sige, at der er tale om et gennemsnitligt kontingent på 15 kr. om året. Jeg har selv en dreng, der er medlem af en badmintonklub, og han betaler mellem 70 og 75 kr. En æret kollega i det høje ting fortalte mig imidlertid, inden jeg gik op på talerstolen, at i den klub, han er medlem af, har kontingentet siden 1929 været uforandret. Jeg ved ikke, om noget lignende gør sig gældende mange andre steder end i den klub, det ærede medlem gjorde opmærksom på, men hvis det er således, at man i adskillige idrætsorganisationer på dette område ikke er fulgt med den almindelige økonomiske udvikling, der har fundet sted, var det velsagtens muligt, at idrætsorganisationerne på den måde var i stand til ved egen hjælp at skaffe sig større økonomiske midler.

I denne forbindelse vil jeg bede den højtærede finansminister svare nu, eller senere i udvalget, hvorledes det ligger med fordelingen af de midler, som Dansk Idræts-Forbund får stillet til rådighed. Jeg har ladet mig fortælle, at rundt omkring, navnlig ude i provinsen, kniber det af og til med at få visse midler — i hvert tilfælde i det omfang, man ønsker — og det vil derfor være meget nødvendigt, at det høje ting får en redegørelse, der viser, hvorledes pengene fordeles af idrætsforbundet til de lokale organisationer, hvor behovene er tilstede.

Det er heldigvis således i dag, at hvis vi sammenligner med tiden lige efter krigen,

har de unge gennemgående — det gælder navnlig den udlærte ungdom, men også de unge, der er i lære — langt flere midler at råde over, end f. eks. de ærede medlemmer af tinget havde, da de var unge. Prisniveauet og meget andet har naturligvis forandret sig, men der er sket en meget stærk stigning i indtjeningsmulighederne og dermed i evnen til at betale, måske netop i særlig grad for de unge, fordi de ikke har så store forpligtelser, som de får på et senere trin i deres udvikling.

Jeg tror derfor, idrætsorganisationerne gjorde ret i i endnu højere grad, end det måske hidtil har været tilfældet, at appellere til tjenersindet af hensyn til idrætsbevægelsens økonomi. Vi skal jo være en lille smule varsomme herhjemme med altid at stille krav og stille krav. Vi ved jo allesammen, hvor kravene ender, og pengene kan vi ikke grave op af jorden, de skal tjenes, de skal ind gennem skatter og på anden måde. Det tænker man ikke altid på, når man stiller disse, ofte meget vel motiverede og reelle krav, men pengene skal komme et sted fra, og da vi i dette land har at gøre med en frivillig idrætsbevægelse, tjener det formentlig gode pædagogiske formål, når man netop maner de unge til også selv i så stor udstrækning, som det nu er økonomisk muligt, at yde en hjælp til selvhjælp. Det er jo, det må vi erkende, ikke små midler, der i sin helhed af det offentlige, dette gælder også kommunerne, stilles til rådighed for idrættens udøvelse.

Jeg vil ikke sige, at det er for mange penge, men jeg vil understrege, at der tilflyder naturligvis idrætten meget større midler end dem, som tipsloven giver mulighed for. Jeg tror derfor også, vi skal fastholde det, som den højtærede finansminister redegjorde for i sin tale: at vi på en eller anden måde må være i stand til aktivt at udvide tåpningen. Jeg er ikke selv ekspert på disse felter, men der har vi jo tipstjenesten, som formentlig vil være i stand til at komme med forslag i så henseende.

Må jeg afsluttende understrege de almindelige betragtninger, jeg gjorde indledningsvis om, at vi sikkert alle har den største interesse i, at idrætten har så gode og fornuftige vilkår at arbejde under som overhovedet muligt, men vi kan efter de